

La millor paraula del diccionari

El nosaltres no és un pronom feble, però és un pronom fràgil. Sensible. Delicat

Foto: Leo Grüber

La millor paraula del diccionari és un pronom. Un pronom que ens fa tocar el cel i l'infern, alhora que dóna sentit a tot plegat: *nosaltres*. Som ben poc, sense un nosaltres. Diria que la felicitat passa per anar creant com més nosaltres millor. Espais de complicitat en què dues o més persones miren d'encaixar, i de tant en tant fins i tot se'n surten.

El nosaltres no és un pronom feble, però és un pronom fràgil. Sensible. Delicat. Si es trenca, malament rai. El desastre no l'arregla ni Déu. En el millor dels casos pot passar que la ferida es curi, però la cicatriu sempre sempre sempre fa mal.

En les relacions entre individus o entre organismes, hi sol haver un moment en què fem un clic mental: constatem, per exemple, que estimarem aquell amic (o aquell fill) d'aquí a l'eternitat, amb una lleialtat i incondicionalitat a prova de tot; que algú que havia estat important en la nostra vida ens ha deixat d'interessar irremeiablement o que volem independitzar-nos d'un país que no ens escolta ni ens vol entendre.

El clic mental arriba quan arriba, però arriba per quedar-se. No hi ha marxa enrere. Si algú ens ha decebut, ens ha enganyat o ens ha fallat en un instant clau, ens serà impossible esborrar la decepció del nostre disc dur i fer com si no hagués passat res. No dic que calgui covar el rancor, de cap manera: dic que hi ha coses intangibles -com la confiança- que fan de molt mal reconstruir. I que els nosaltres són massa preciosos per malbaratar-los. Esdevenir un jo sol i fotut, sense

ningú que et doni la mà la nit que et calgui sortir del pou, deu ser la cosa més trista del món.